

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 167/20
V Lucemburku dne 17. prosince 2020

Rozsudek ve věci C-398/19
Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Občan Unie může být vydán do třetího státu až po konzultaci s členským státem, jehož je státním příslušníkem

V rámci této konzultace musí členský stát, jehož je dotyčná osoba státním příslušníkem, obdržet od dožádaného členského státu informace o veškerých právních a skutkových okolnostech sdělených v žádosti o vydání a musí mu být poskytnuta přiměřená lhůta k vydání případného evropského zatýkacího rozkazu na tohoto občana

BY, ukrajinský a rumunský státní příslušník, se narodil na Ukrajině a žil v tomto státě až do roku 2012, kdy se přestěhoval do Německa. V roce 2014 nabyl na svou žádost rumunské státní občanství jakožto potomek rumunských státních příslušníků; v Rumunsku však nikdy nežil.

V březnu 2016 obdržely německé orgány od státního zastupitelství Ukrajiny žádost o vydání BY za účelem trestního stíhání. V listopadu 2016 Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vrchní státní zastupitelství v Berlíně, Německo) informovalo rumunské ministerstvo spravedlnosti o žádosti o vydání a dotázalo se, zda rumunské orgány zamýšlejí samy trestně stíhat BY. Ministerstvo odpovědělo, že rumunské orgány mohou o provedení trestního stíhání rozhodnout pouze na žádost ukrajinských justičních orgánů a že vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu jakožto podmínka pro vydání evropského zatýkacího rozkazu je podmíněno existencí dostatečných důkazů o vině dotyčné osoby. Požádalo proto německé orgány, aby mu poskytly důkazy, které jim byly sděleny ukrajinskými orgány.

Německé právo zakazuje vydávání německých státních příslušníků, avšak nikoliv vydávání státních příslušníků jiných členských států. Kammergericht Berlin (Vrchní zemský soud v Berlíně) se proto domnívá, že vydání BY na Ukrajinu je zákonné, nicméně si klade otázku, zda není v rozporu se zásadami rozvinutými Soudním dvorem v rozsudku Petruhhin¹, neboť rumunské justiční orgány formálně nerozhodly o případném vydání evropského zatýkacího rozkazu. Ve výše uvedeném rozsudku totiž Soudní dvůr mimo jiné rozhodl, že pokud členský stát, do něhož se přemístil státní příslušník jiného členského státu, obdrží od třetího státu žádost o vydání, je povinen informovat členský stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, aby poskytl orgánům posledně uvedeného členského státu příležitost vydat evropský zatýkací rozkaz za účelem jeho předání k trestnímu stíhání.

Předkládající soud se zamýšlí nad tím, jaké důsledky má uvedený rozsudek pro výsledek věci, jež mu byla předložena, a proto Soudnímu dvoru položil tři předběžné otázky týkající se výkladu článku 18 SFEU (upravujícího zásadu zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti) a článku 21 SFEU (upravujícího svobodu pohybu a pobytu občanů Unie na území členských států), jakož i rozsudku Petruhhin.

¹ Rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15 (zejména body 48 a 50); viz též TZ č. 84/16

Závěry Soudního dvora

Soudní dvůr, zasedající ve velkém senátu, zaprvé zkoumal, zda se články 18 a 21 SFEU použijí na situaci takového občana Unie, jako je osoba dotčená ve věci v původním řízení. V této souvislosti uvedl, že podle jeho judikatury má státní příslušník členského státu, který má z tohoto titulu status občana Unie a legálně pobývá na území jiného členského státu, právo dovolávat se čl. 21 odst. 1 SFEU a spadá do působnosti Smluv ve smyslu článku 18 SFEU. Skutečnost, že BY nabyt státní příslušnost členského státu až v okamžiku, kdy již pobýval v jiném členském státě, než jehož státní příslušnost později nabyt, není v tomto směru relevantní.

Zadruhé Soudní dvůr upřesnil povinnosti, jež přísluší členským státům v rámci provádění výměny informací, uvedené v rozsudku Petruhhin. V tomto ohledu uvedl, že dožádaný členský stát musí příslušným orgánům členského státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, umožnit, aby požádaly o předání této osoby v rámci evropského zatýkacího rozkazu. Za tímto účelem musí tyto orgány informovat nejen o existenci žádosti o vydání, ale i o všech právních a skutkových okolnostech sdělených dožadujícím třetím státem v rámci této žádosti o vydání. Je třeba rovněž informovat o každé změně situace, v níž se vyžádaná osoba nachází, která je relevantní pro případné vydání evropského zatýkacího rozkazu na tuto osobu. Naproti nemůže být ani jeden z těchto členských států povinen na základě unijního práva žádat dožadující třetí stát o předání trestního spisu, aby členský stát, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, mohl posoudit možnost, že by uvedenou osobu sám trestně stíhal.

Soudní dvůr zdůraznil, že pokud byla tato informační povinnost dodržena, mohou orgány dožádaného členského státu pokračovat v postupu vydávání a případně dotčnou osobu vydat, jestliže orgány členského státu, jehož je tato osoba státním příslušníkem, nevydaly v přiměřené lhůtě evropský zatýkací rozkaz. Taková lhůta musí být uvedeným orgánům sdělena dožadujícím členským státem a stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem věci, zejména k případnému vzetí dotčené osoby do vazby na základě postupu vydávání a ke složitosti věci.

Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že články 18 a 21 SFEU nemohou být vykládány v tom smyslu, že by dožádaný členský stát byl povinen odmítnout vydání občana Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, a sám tuto osobu trestně stíhat, pokud – stejně jako ve věci v původním řízení – vnitrostátní právo dožádaného členského státu tomuto státu umožňuje stíhat tohoto občana Unie pro určité trestné činy spáchané v třetím státě.

V takovém případě by totiž povinnost odmítnout vydání a sám provést trestní stíhání vedla k tomu, že by byl dožádaný členský stát zbaven možnosti, aby sám rozhodl o účelnosti zahájení trestního stíhání proti uvedenému občanovi na základě vnitrostátního práva, a šla by nad rámec toho, co může unijní právo požadovat stran výkonu posuzovací pravomoci, kterou disponuje tento členský stát, pokud jde o účelnost stíhání v oblasti trestního práva. V takové věci, jako je věc v původním řízení, vyvstává z hlediska unijního práva pouze otázka, zda dožádaný členský stát může vůči tomuto občanu Unie jednat způsobem méně zasahujícím do výkonu jeho práva na volný pohyb a pobyt tím, že zváží jeho předání členskému státu, jehož je tento občan státním příslušníkem, a nevydá ho do dožadujícího třetího státu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499